

schappij op vragen te moeten antwoorden, waardoor soms veel grooter geheimen worden onthuld — niet alleen den candidaat persoonlijk, maar ook zijn familie. betreffende — dan door het opgeven der doodsoorzaken. Het zou ons van harte leed doen als wij in het vervolg uw medisch geweten bezwaarden.

Daarom hebben wij der Directie in overweging gegeven U niet langer in verzoeking te brengen.

Geloof ons, met gepaste gevoelens,

de geneeskundige Adviseurs,

(w. g.) HAVER DROEZE.

„ Dr. T. M. COWAN.

AAN DE AFDEELINGEN DER NEDERLANDSCHE MAATSCHAPPIJ
TOT BEVORDERING DER GENEESKUNST.

De Heer VAN DIEREN diende bij den Amsterdamschen Kring een drietal voorstellen in voor de a.s. Algemeene Vergadering enkele dagen voor de Maart-vergadering, te laat dus om ze in den beschrijvingsbrief door het Hoofdbestuur te doen opnemen. In de April-vergadering wenschte de voorsteller dat de afdeeling de urgentie van zijn voorstellen zou aannemen, maar de vergadering besliste dat daarvoor geen termen waren. De afdeeling Oldambt besloot in haar vergadering van 16 April diezelfde voorstellen bij de e.k. Algemeene Vergadering in te dienen en hoopt den steun van het noodige aantal afdeelingen te krijgen voor de behandeling in die vergadering.

De afdeeling Oldambt maakt zich blijkens het genomen besluit een verkeerde voorstelling van het doel der urgentieverklaring van een voorstel en ik meen in het belang van een behoorlijke behandeling der voorstellen in de Algemeene Vergadering daarop te moeten wijzen. De urgentieverklaring heeft niet ten doel om het mogelijk te maken voorstellen, die om de een of andere reden te laat ingediend zijn, toch nog in behandeling te nemen, maar eenig en alleen om het mogelijk te maken, dat een onderwerp in de Algemeene Vergadering kan behandeld worden, dat niet in den beschrijvingsbrief voorkomt omdat, op het oogenblik toen deze vastgesteld werd, het onderwerp nog niet bestond, terwijl de zaak van zóó dringenden aard is dat een uitstel tot de volgende Algemeene Vergadering niet gedoogd kan worden. Deze laatste omstandigheid moet aanwezig zijn als verontschuldiging voor de minder grondige behandeling die het noodzakelijk gevolg van deze wijze van doen moet zijn. Is die omstandigheid niet aanwezig, dan mag er ook niet afgeweken worden van de voorgeschreven wijze van behandeling, die de waarborg is van het uitspreken van een weloverdacht advies.

Niemand kan beweren, dat het drietal voorstellen, elk betrekking hebbende op een verschillend onderwerp, het uitvloeisel zijn van even zoovele „faits nouveaux”. Zij hadden op tijd ingediend kunnen worden en nu dat niet het geval is, bestaat er volstrekt geen reden waarom zij niet langs den wettelijken weg het volgend jaar behandeld zullen worden.

Ik meen dan ook met den meesten aandrang in het belang van het

prestige onzer Maatschappij en den degelijken gang van zaken, de afdeelingen te moeten waarschuwen voor het gevolg geven aan het verzoek der afdeeling Oldambt.

Amsterdam, 3 Mei 1903.

J.B. VAN GEUNS.

URGENTE VOORSTELLEN?

Oldambt heeft de bede van den Heer VAN DIEREN verhoord en vraagt voor diens voorstellen de urgentie aan ter Algemeene Vergadering.

Deze afdeeling beschouwt dus Art. 41 als een achterdeur, waardoor te laat verschenen, niet-urgente voorstellen de Algemeene Vergadering kunnen worden binnengebracht. En zulks ten spijt van de vele pogingen, om, door betere voorbereiding van het programma der Algemeene Vergadering, de beteekenis van de uitspraken der Maatschappij te verhoogen.

In 1899 is de uiterste termijn voor het indienen van voorstellen van 1 April gebracht op 1 Maart. Thans stelt het Hoofdbestuur voor, dezen termijn andermaal een maand te vervroegen en motiveert dien maatregel met dezen eenvoudigen zin, dien men vinden kan onder op blz. 759 van het *Tijdschrift*:

„Art. 6. Ter wille van een goede voorbereiding wordt voorgesteld, dat de „voorstellen vóór 1 Februari bij het Hoofdbestuur ingediend zullen worden”.

De wijze, waarop het Hoofdbestuur heeft gestreefd naar een betere voorbereiding vindt men uitgedrukt in het nieuwe Art. 31ter (*Tijdschrift*, blz. 745).

Merkwaardig is het, dat de Heer SLINGENBERG, die in het vorig nummer van het *Tijdschrift* de pen namens Oldambt voert, zelfs geen poging doet, om het opvallende optreden zijner Afdeeling tegen den geest der hangende reglementsherziening te motiveeren.

H. BURGER.

WATERPOKKEN OF KINDERPOKKEN?

Naar aanleiding van Dr. HALBERTSMA's ingezonden stuk laat ik hier de historia morbi van mijn patiënt met motiveering volgen:

Zondag, den 13den Juli, werd ik ontboden bij een mijner patiënten, oud 34 jaar. Tevoren volkomen gezond was hij den vorigen avond koortsig geworden met koude rillingen, zonder pijn in het hoofd of de lendenstreek, misselijkheid of duizeligheid. Bij mijn bezoek ('smorgens 11 uur) febricitteerde patiënt, vertoonde uitgebreide roseola over het gelaat en geheele lichaam en een exantheem op het verhemelte. Een diagnose bleef in suspensio; tegen mazelen en roodvonk pleitte veel; aan het initiaalexantheem van pokken werd door mij gedacht, doch dit werd verworpen op grond van het ontbreken van prodromen, het reeds binnen 12 uur na het begin der ziekte optreden 1), en daar bovendien in de stad geen geval van pokken voorkwam, terwijl mijn patiënt (behangersknecht) zoover ik kan nagaan niet in de gelegenheid was geweest zich te infecteeren.

1) Dit is bijna nooit geval.